

Antoni Pączek urodzony 13 czerwca 1890 roku w Sosnowcu. Po ukończeniu 6-oddziałowej szkoły fabrycznej, od 1902 pracował w fabryce w Sosnowcu. W 1905 roku rozpoczął swoją działalność w Organizacji Bojowej PPS. Po rozłamie wszedł do PPS Frakcji Rewolucyjnej, a w 1909 roku został aresztowany. Szkołę ukończył w Kijowie. Od 1913 roku pracował jako technik-elektryk w Krakowie. W czasie I wojny światowej służył w 1 Pułku Piechoty Legionów. W listopadzie 1918 organizował rozbrajanie okupantów i tworzenie Milicji Ludowej PPSW lutym 1919 został wybrany na posła do Sejmu Ustawodawczego RP z listy nr 6 PPS w okręgu wyborczym nr 24 Sandomierz—Opatów—Iłża. W Sejmie pracował w komisjach: odbudowy kraju, robót publicznych, skarbowo-budżetowej, wodnej oraz prawdopodobnie wojskowej. W wyborach parlamentarnych w 1922 został wybrany z listy nr 2 w okręgu wyborczym nr 23. W Sejmie I kadencji był sekretarzem komisji skarbowo-budżetowej. Pełnił również funkcję gospodarza w Prezydium Związku Parlamentarnym Polskich Socjalistów. W wyborach parlamentarnych w 1928 został ponownie wybrany na posła do Sejmu z listy nr 2 PPS, w okręgu wyborczym nr 23. W Sejmie II kadencji od 8 czerwca 1928 pracował w komisji kontroli długów państwa. 19 sierpnia 1927 Rada Miejska w Lublinie wybrała go na prezydenta miasta. Jednak po rozłamie w PPS w październiku 1928 i przejściu do Klubu Parlamentarnego PPS dawnej Frakcji Rewolucyjnej, w październiku 1928 doszło do jego konfliktu z dotychczas popierającą go PPS. W wyniku konfliktów 26 lutego 1929, minister spraw wewnętrznych Felicjan Sławoj Składkowski rozwiązał Radę Miejską Lublina oraz zwolnił Antoniego Pączka ze stanowiska. Po wyjeździe z Lublina, mieszkając w Warszawie, prowadził szeroką działalność polityczną, związkową i samorządową. Od 1929 był wiceprezesem Centrali Zjednoczenia Klasowych Związków Zawodowych. Od października 1937 do początków 1939 był jednym z trzech wiceprezydentów Łodzi oraz m.in. przewodniczącym Rady Nadzorczej Gazowni Miejskiej, Komisji Teatralnej. W czasie powstania warszawskiego, po zatrzymaniu przez Niemców w 1944 roku, został wywieziony do obozu, a pod koniec wojny pracował w fabryce samochodów. Po powrocie do kraju od września 1945 był dyrektorem Uzdrowiska w Kudowie Zdroju. Od 1948 pracował w Dyrekcji Przedsiębiorstwa Państwowego „Polskie Uzdrowiska” w Warszawie. Przeszedł na emeryturę w lipcu 1951, wkrótce zmarł.